

Стоять коні

Богдан Лепкий

Стоять коні на припоні,
Копита червоні.
Та куди ж то ви гонили,
Де копита забагрили,
Бистроногі коні?..

Ой, гонили ми полями,
Степами-ярами,
Загубили слід до хати,
Де спить воля, наша мати,
Скована ланцями.

Серед збіжжя роздоріжжя
Сидів там невіжа.
На блудну дорогу справив,
Дорогого часу збавив,
Пхнув на бездоріжжя.

Аж учора ізвечора
Від ясного двора,
Ударили грізні громи,
Збудили нас. Де ми? Хто ми?
Нині це, чи вчора?

Збудили нас. Час вставати:
Зачало світати.
Рушаються в степах кости,
Калинові стогнуть мости,
Кличе воля — мати.

Гей ти, воле, наша доле,
Що спиш в чистім полі,
Бур'янами вкриваєшся,
А тернами пишаєшся,
Нещасная доле!

Чи нам тебе відшукати

Й привести до хати?
Чи блудити так повіки
Через гори, через ріки
За тобою, мати?

Стоять коні на припоні,
Копита червоні.
Та куди ж то ви ходили,
Де копита забагрили,
Бистроногі коні?!